

AŠ
PRIKLAUSAU

TAU

AGNĖ BAUSIENĖ

J/DALIS

óbuolys

AŠ
PRIKLAUSAU
TAU

AGNĖ BAUSIENĖ

I/DALIS

Romanas

Neužteko, tiesa?

Tas jausmas...

Kurį sukėliau, kai skaitei...

Tu tai jauti iki dabar.

Trokšti dar.

Gerai...

Tu priklausai man...

– Rydas

PIRMAS SKYRIUS

IVA

Saulės šviesa lėtai skverbėsi pro užuolaidas, paskleisdama šiltą auksinį švytėjimą po visą kambarį. Iš pradžių negalėjau suvokti, kas mane pažadino – gal tiesiog įprastas rytinis ritmas, o gal šalia tvarkingai alsuojantis Rydas. Lėtai pakreipiau galvą, norėdama pamatyti jį šalia. Jo kūnas vis dar buvo atsipalaidavęs, o kvėpavimas tolygus. Miegojo. Mane tai nuramino.

Išslydau iš lovos, nenorėdama jo pažadinti, ir nuėjusi į vonios kambarį sustojau ties skalbinių dėže. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodė įprasta, kol nepastebėjau vieno drabužio, kuris neabejotinai priklausė ne man. Juoda marškinių rankovė permesta per kraštą, audinys atrodė sulamdytas, tarsi būtų skubiai sumestas. Bet ne tai privertė mano kūną sustingti. Ant audinio matėsi tamsiai raudonos dėmės. Daug dėmių.

Iš karto pajutau, kaip kyla nerimas. Pasilenkusi atsargiai ištraukiau marškinius iš dėžės. Jie buvo ištep-ti – neabejotinai kruvini. Sustingau, širdis ėmė smar-kiau daužytis. Jis susižeidė.

Kada? Kaip? Juk jei tai būtų nutikę vakar, būčiau pastebėjusi. Ir vis dėlto – ar jis grįžo namo kruvinas? O gal dėmės iš seniau? Bet ne, marškiniai buvo vis dar minkšti, nespėję sustirti – jis juos neseniai nusivilko.

Akimirką bandžiau logiškai viską sudėlioti minty-se, bet niekas neturėjo prasmės. Jei jis susižeidė, kodėl man nieko nesakė? Kodėl nesiskundė? Kodėl nepapra-šė pagalbos? Kodėl iš viso nublėpė tai nuo manęs?

Negalėjau ilgiau stovėti vietoje. Numetusi marški-nius atgal į dėžę, skubiai apsisukau ir atėjau į miega-mąjį.

Rydas vis dar miegojo. Plaukai susivėlę, ranka at-mesta virš galvos, o kvėpavimas gilus ir ramus. Kaip, po velnių, jis gali taip ramiai miegoti, kai jo drabužiai permirkę krauju? Staiga visas susirūpinimas peraugo į įniršį.

Priėjusi arčiau uždėjau ranką jam ant peties ir švel-niai, bet tvirtai jį pajudinau.

– Rydai, – ištariau rimtu balsu.

Jis neatsimerkė tuoj pat, bet pajutau, kaip jo kūnas po mano ranka įsitempė, lyg iš karto suprastdamas, kad kažkas ne taip.

– Rydai, atsibusk, – dar kartą pakartojau, dabar stipriau spausdama jo petį.

Jis giliai įkvėpė, lėtai atmerkė akis ir pažvelgė į mane. Tas žvilgsnis buvo miglotas, pavargęs, bet vis dar aštrus.

– M? – jo balsas buvo prikimęs, gilus, su rytiniu nuovargiu, bet jame buvo ir kažkas kita – lyg vidinė gynyba, kuri dar nebuvo visiškai išreikšta.

– Kas nutiko tavo marškiniams? – paklausiau tiesiai.

Jo žvilgsnis iš karto paaštrėjo. Jis lėtai sumirksėjo, tada atsisėdo, kiek primerkdamas akis.

– Ką?

– Radau juos skalbinių dėžėje, – pasakiau ir sugniaužiau rankas. – Jie kruvini. Rydai, tu susižeidei?

Jo kūnas akimirkai sustingo. Rydo reakcija man pasakė daugiau, nei jis pats ketino.

Jis atmetė antklodę į šoną ir lėtai išlipo iš lovos. Atsistojo visiškai nuogas prieš mane, jo kūnas beveik

spindėjo švelnioje rytinėje šviesoje. Jei ne ši situacija, tikriausiai būčiau sutrikusi nuo šio vaizdo. Bet dabar tai nebuvo svarbu.

– Atsakyk man, – primygtinai paklausiau, nesulaukusi atsakymo. – Ar tai tavo kraujas?

Jis pažvelgė į mane, tada linktelėjo.

– Ne.

Man sustojo širdis.

– Ką? – mano balsas tapo tylėnis.

Jo akys sekė mano reakciją, vertino kiekvieną veido trūkčiojimą, kiekvieną emociją, kuri prasimušė pro mano odą.

– Tai ne mano kraujas, – pakartojo jis, šį kartą lėtai, kiek per daug aiškiai, norėdamas įsitikinti, kad tikrai supratau, ką jis pasakė.

Akimirką nieko neatsakiau. Galvoje pradėjo dėliotis galimi scenarijai, įmanomos situacijos. Jei tai ne jo kraujas, tai kieno?

Kažkas užstrigo mano gerklėje. Žengiau žingsnį atgal, jau nebežinodama, ar noriu išgirsti atsakymą.

– Rydai... – sušnabždėjau. – Ką tu padarei? – iškvėpiau. Mano balsas buvo prikimęs, rankos sugniaužtos į kumščius.

Rydas atsiduso, perbraukė ranka per plaukus ir šiek tiek primerkė akis, žvelgdamas į mane taip, tarsi vertintų, kiek galėčiau pakelti.

– Jei ką, gali mane pagirti, – tarė visiškai rimtai. – Vakara užkirtau kelią žmogžudystei.

Man įsitempė žandikaulis. Pajutau, kaip kūnu perbėga šaltis.

– Ką? Kaip? – vos išlemenau.

– Savikontrolė, – nusišypsojo sulaikydamas šypseną.

– Rydai! – mano balsas tapo aštresnis, stipresnis. Man visai nebuvo juokinga. – Ar tu ką nors nužudei?

Jis tik papurtė galvą, vis dar nepaleisdamas manęs žvilgsniu.

– Juk sakau, kad ne, – sumurmėjo. – Susivaldžiau. Aš nežinojau, ar juo tikėti.

Akys nukrypo į tą pusę, kur už kelių sienų tūnojo skalbinių dėžė, o ten vis dar gulėjo kruvini marškiniai. Susivaldė? Štai kur baigėsi jo savikontrolė? Jo drabužiai permirkę krauju, o jis stovėjo prieš mane be jokios sąžinės graužaties.

– Tai iš kur tas kraujas, Rydai? – mano balsas tapo tylus, pavojaingas.

Jis žengė arčiau, o mano kojos visiškai instinktyviai atsitraukė.

– Mažyte... – jis sušnabždėjo, ir šis žodis suvirpino mano vidų, bet šį kartą ne iš malonumo. Jo balsas buvo gilus, hipnotizuojantis.

Akimirką tarsi stovėjau ant bedugnės krašto.

Jis priėjo prie manęs dar arčiau, delnais atsirėmė į sieną už manęs, uždarydamas mane tarp sienos ir savo kūno. Jo kvapas užliejo mane – šiltas, viliojantis, bet kartu ir klaikiai pavojingas.

– Tas vyras daugiau tavęs nepalies, – jo balse nebuvo nė kruopelytės abejonių.

Aš išsigandau.

Ne dėl to, kad jis galėtų ką nors padaryti man. O dėl to, ką jis padarė dėl manęs.

– Rydai... – sušnabždėjau, šį kartą mano balse nebebuvo nei įniršio, nei priekaišto. Tik sumišimas ir baimė suprasti tiesą.

Ištiesęs ranką jis perbraukė pirštu man per skruostą.

– Išmokau daugelio dalykų per tuos metus, – tarė tyliai. – Bet vieno niekada nepamiršau. Jei kas nors paliečia tai, kas priklauso man, turi išmokti savo pamoką.

Man sustojo kvėpavimas.

Priklauso tau?

Jis nužvelgė mane, tarsi laukdamas, kol suvoksiu kiekvieną jo žodį. Man reikėjo laiko. Vis dar norėjau tikėti, kad nesupratau.

Jo akys buvo tamsios, juodos kaip naktis, ir aš mačiau jose kažką, kas vertė mano kūną stingti. Tai nebuvo tik pasitikėjimas savimi ar savininkiškumas – tai buvo visiškas, nepalaužiamas įsitikinimas, kad jis gali ir padarys viską, kad apsaugotų tai, kas, anot jo, priklausė jam. Norėjau paprieštarauti. Norėjau pasakyti, kad nesu daiktas, nesu nuosavybė, bet negalėjau.

Kad ir kaip beprotiškai tai skambėtų, maža mano dalis norėjo *priklausyti* jam.

– Tu nekalbi rimtai, – mano balsas vos buvo girdimas. Negalėjau jo nužvelgti, tik stebėjau pirštus, lengvai slystančius mano riešu. Tai buvo apgaulinga ramybė, skęstanti po jo rankų šiluma.

– Iva, – jis sušnibždėjo mano vardą ir mano viduje kažkas sudrebėjo. – Nori apsimesti, kad nesupranti?

Aš užmerkiau akis, bandydama rasti atsakymą.

Rydas nejudėjo, bet jo kūno šiluma, jo kvapas, jo buvimas buvo per stiprus, kad ignoruočiau.

– Tu nenori sužinoti, ką padariau, – pridūrė tyliau, jo balsas tapo šiurkštesnis, giliau skambantis. – Nes jei sužinosi, nebegalėsi apsimesti, kad vis dar esi tokia pati.

Įsmeigiau žvilgsnį į jį.

– Ir kokia aš esu, Rydai? – šį kartą mano balsas buvo tvirtesnis. Tylus, bet kupinas iššūkio.

Jis atrodė patenkintas. Tai buvo pavojinga – toks vyras neturėjo būti patenkintas, kai jam metė iššūkį. Bet jis toks buvo.

– Tokiu atveju – mano.

– Negali taip sakyti, Rydai, – sušnabždėjau.

Jo žvilgsnis buvo skvarbus, o šypsena – vos pastebima.

– Negaliu? – kilstelėjo antakį.

Mano širdis suspurdėjo krūtinėje. Jis tai padarė dėl manęs.

Akimirką negalėjau įkvėpti.

Norėjau pasakyti jam, kad tai neteisinga. Kad jis neturi teisės nuspręsti už mane. Kad tai viską dar labiau apsunkino. Bet nė vienas iš šių žodžių neišsprūdo man iš lūpų.

Jo žvilgsnis trumpam nuslydo mano lūpomis. Negalėjau nejausti jo artumo, negalėjau nesuvokti, kad mūsų pokalbis vyksta per pavojingai mažą atstumą.

– Tu mano, Iva, – sumurmėjo. – Ir aš tą pasauliui parodysiu taip dažnai, kaip reikės.

Man sutriko kvėpavimas.

Nežinojau, kas pavojingiau – tai, ką jis padarė, ar tai, kad nesijaučiau tokia išsigandusi, kaip turėjau.

Jo žodžiai vis dar aidėjo manyje – tarsi grandinės, prikausčiusios mane prie šios akimirkos.

Tyliai įkvėpiau, pajutau, kaip širdis tarsi spaudžia krūtinę iš vidaus, liepdama man veikti. Atsitraukti. Pabėgti. Bet mano kūnas neklausė. Jis stovėjo vis dar per arti, jo kvapas – odos, muilo, šiek tiek tabako – pripildė plaučius.

Sukaupusi visą ryžtą atsitraukiau, tačiau jis tai pastebėjo. Vos pajudėjau, jo ranka įsitempė ir pagavo mane dar prieš spėjus atitraukti žvilgsnį.

– Kur eini? – jo balsas buvo tylus, bet toks aiškus ir tvirtas, kad mano sprendimas akimirksniu virto dulėmis.

– Rydai... – mano balsas skambėjo per tyliai. Per silpnai.

– Nereikia mano vardo tarti taip, – sumurmėjo jis, dar labiau priartėdamas.

Pabandžiau vėl. Nė akimirkos nemaniau, kad tai suveiks, bet prispaudžiau rankas jam prie krūtinės, bandydama jį atstumti. Jo kūnas nė nekrustelėjo.

– Paleisk mane, – sumurmėjau, nors abiem buvo aišku, kad šie žodžiai neturi jokios galios.

– Nenoriu, – jo balsas buvo tamsus, duslus, pirštai nuslydo mano ranka ir nusileido prie riešo, tvirtai jį apgaubdami.

Akimirką pagalvojau, kad jis tik laiko mane vietoje, bet tada jis pasisuko taip, kad mano nugara atsidūrė prispausta prie jo krūtinės. Jo kvėpavimas, gilus ir ritmingas, užpildė tylą tarp mūsų, o pirštai glostė mano dilbį, lyg mėgindami mane nuraminti – nors būtent tai mane gąsdino labiausiai.

– Rydai... – pabandžiau dar kartą, šį kartą stipriau, mėgindama ištrūkti, bet jis tik tvirčiau mane prispaudė prie savęs.

– Nustok kovoti su tuo, ko pati nori, – jis lūpomis vos palietė mano ausį.

– Aš nežinau, ko noriu, – bandžiau pasakyti, bet tai nuskambėjo kaip melas net man pačiai.

Jis tylėjo. Tik rankos, dabar lėtai slenkančios aukšty-
n, iki mano kaklo, bylojo apie jo vidinį chaosą. Jis
prisilietė man prie skruostikaulio, lėtai slydo aukšty-
n, kol nykščiu pagavęs smakrą kilstelėjo jį.

– Pažvelk į mane, – sušnabždėjo jis.

Aš neklausiau. Nenorėjau. Bijojau to, ką pamatysiu
jo akyse, – ar tai bus triumfas, ar kažkas tamsesnio, ko
nenorėjau suprasti.

Jis tvirčiau suėmė mano smakrą, priversdamas at-
sigręžti į jį.

– Pažvelk į mane, – pakartojo jis, šį kartą nebe pra-
šydamas, o įsakydamas.

Akimirką pamaniau, kad sugebėsiu jį ignoruoti.
Kad galiu tiesiog stovėti sukandusi lūpas ir apsimesti,
jog tai, ką jis sakė, manęs neveikia. Bet mano kvėpavi-
mas mane išdavė. Širdies ritmas – taip pat. Ir Rydas tai
matė. Jis visuomet viską matė.

Mano kūnas įsitempė, tarsi kovočiau su pačia savimi.
Bet aš nenorėjau jo klausyti. Nenorėjau, kad jis pamaty-
tų viską, ką jaučiau. Kad suprastų, kaip jo buvimas, ar-
tumas, valdingas tonas mane veikė. Norėjau pasislėpti
nuo jo. Nuo jo akių, kurios skrodė mane kiaurai.

Ne, aš negalėjau leisti jam laimėti. Negalėjau jam suteikti šios pergalės.

Sukaupusi visą savo drąsą truktelėjau galvą į šoną, išsivaduo dama iš jo pirštų gniaužtų. Žengiau žingsnį į šalį, tada dar vieną – šį kartą greičiau. Bandžiau atsi-traukti, išeiti iš šios uždaros erdvės, kurioje man trūko oro. Kurioje jis buvo per arti...

Bet jis buvo greitesnis. Kaip visada.

Vos tik pajudėjau, jis mane pasivijo. Jaučiau jo judesius, vos juntamą vėjo dvelksmą, kai jis atsidūrė už manęs. O tada staiga pajutau jo ranką ant savo riešo. Tvirtą, nenugalimą. Vieną akimirką buvau laisva, kitą – vėl jo glėbyje.

– Paleisk mane, – iškošiau per sukąstus dantis, bet jis neklausė.

Rankomis tvirtai apglėbė mano kūną, prispausdamas mane prie savęs. Jaučiau jo krūtinę sau prie nugaros, jo galingus delnus, suėmusius mane taip, kad negalėjau pajudėti nė per centimetrą.

– Ar tikrai to nori? – jo balsas buvo žemas, tamsus.

Pajutau, kaip lūpomis beveik palietė mano ausį, kaip jo kvėpavimas lengvai kuteno mano odą.

– Nori, kad paleisčiau? – jo balsas tapo švelnesnis, bet kartu dar labiau hipnotizuojantis.

Praradau gebėjimą atsakyti. Nežinojau, ar tai buvo baimė, ar kažkas kita. Kažkas daug pavojingesnio.

– Pasakyk, Iva, – jis sušnabždėjo ir dar stipriau mane apglėbė. – Jei *tikrai* to nori, aš tave paleisiu.

Negalėjau meluoti. Ar galėjau? Galėjau jam pasakyti, kad noriu laisvės, kad nenoriu jo artumo, kad nenoriu jo rankų ant savęs?

Bet jei tai būtų tiesa... kodėl mano kūnas tam nepakluso? Kodėl mano širdis daužėsi krūtinėje taip stipriai? Kodėl mano rankos, turėjusios jį atstumti, tik prisiglaudė prie jo?

Tai buvo neteisinga. Pavojinga. Bet taip jaudinančiai tikra.

– Iva... – jis sušnabždėjo mano vardą.

Rydas lūpomis palietė mano kaklą taip lengvai, kad galėjau pagalvoti, jog tai tik vaizduotės padarinys. Bet tai buvo tikra. Per kūną nubėgo karštas šiurpuliukų srautas, tarsi oda pripažintų tiesą, kurią aš pati vis dar bijojau pripažinti.

Ne. Tai nėra gerai.

Jo pirštai slydo per mano ranką, lengvai, vos vos prisiliesdami. Mano kūnas reagavo pirmiau nei mintys – iš lėto atlošiau galvą, vos pastebimai, tarsi leisdama jam būti arčiau.

Ne, Iva.

Bet juk aš norėjau, kad jis mane paliestų, tiesa?

Mano kvėpavimas tapo sekclus, tankus. Bandžiau sutelkti mintis į ką nors kita – į tai, kas jis dabar. Jis buvo pavojingas. Jo buvo per daug. Jis buvo apsėstas kontrolės, ir man reikėjo nuo jo laikytis atokiau.

Bet...

Jis buvo *mano Rydas*. Tas pats vaikinai, kuriuo pasitikėjau labiau nei bet kuo kitu. Tas, kurio rankoje mano maža rankytė jausdavo saugumą, kai bėgdavome nuo lietaus ar kai slėpdavomės žaisdami slėpynes. Jis buvo tas, dėl kurio paauglystėje nemiegojau naktimis, kuris buvo mano pirmoji meilė.

O dabar... jis buvo už manęs, laikė taip, lyg aš jam priklausyčiau.

Rydo lūpos nuslydo kiek žemiau, prie peties – jaučiau, kaip jo kvėpavimas liečia mano odą.

– Tu mane erzini... – sušnabždėjau beveik prieš savo valią.

Skaitykite likusius
220 iš 240 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Jo šešėlis persekiojo ją net sapnuose. Dabar jis grįžo – pasikeitęs, pavojingas ir nebeatsiejamas nuo jos gyvenimo. Jis neprašo leidimo. Jis pasiima tai, kas jam priklauso. O ji jau seniai įstrigusi tarp to, kas teisinga, ir to, ko negali atsisakyti.

Paaiškėja, kad Rydas visada bus toks... Pasiruošęs viskam dėl to, kas jam svarbu. Tačiau net kiečiausias riešutėlis turi jautriąją pusę. Po truputį vyras, kuris nepaiso nieko, ima atsiverti savo moteriai... Iva sužino apie jo praeitį, prisimena, ką vienas kitam reiškė vaikystėje.

Rydas, radęs Ivos paauglystės dienoraštį, sužino, kad ji visada jį mylėjo, net kai jis buvo dingęs iš jos gyvenimo. Tai jį stipriai paveikia – jis supranta, kad ji visada buvo jo, net jei pati to nepripažino.

Dilogijos antrojoje dalyje laukia daug įvykių ir amerikietiškus kalnelius primenančių emocijų. Ar Iva susitaikys su tamsiausią Rydo paslaptimi, beje, visus tuos metus susijusia būtent su ja? Ar Rydas gali pasikeisti ir ar ateitis iš tiesų gali būti šviesi? Ar Iva gali priimti ir mylėti vyrą, turintį tamsiąją pusę?

Vienas sukrečiantis įvykis viską prives prie šokiruojančio finalo.

Aš priklausau tau. Ir šį kartą tai ne pažadas.
Tai – sprendimas.

SKAITYKITE PIRMĄJĄ
RYDO ISTORIJS DALĮ

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-799-8

9 786094 847998

Grožinė literatūra > Meilės romanas

Viso antrojo © Štutė

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS